

[Wilhelm.]

har taget hul på og stillet forslag om, men det vil man altså ikke være med til.

Jeg vil spørge ministeren, om han finder det særlig betryggende — energioplysningsudvalget var nok det eneste, der sådan havde offentlige midler til rådighed, der prøvede at veje for og imod, der havde tilhængere og modstandere blandt sine skribenter i debatbøgerne og i avisen osv. — at hovedvægten i oplysningen herefter notorisk vil komme til at blive Elsams og Risøs. Vi ved, at de er massivt pro a-kraft. Vi ved, at Risø i sin behandling af energioplysningsudvalget har tyet til metoder, som mildt sagt må karakteriseres som heldigvis ikke dagligdags. Finder ministeren det betryggende, at hovedvægten i oplysningen skal komme fra disse organer, som har deres velforståede interesse i at være pro? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: finder ministeren, at den behandling, energioplysningsudvalget blev udsat for fra Risøs side, og som var grundlaget for en voldsom hetz, som først for nylig er blevet afsløret med disse to modstridende eller i hvert fald ikke sammenfaldende rapporter, var anstændig?

Handelsministeren (Erling Jensen):

Det forekommer mig, at hr. Wilhelms sidste betragtninger falder lidt uden for hr. Wilhelms spørgsmål. Jeg finder det betryggende for en dansk demokratisk debat, at der kan herske uenighed mellem forskellige grupper, og at denne uenighed kan komme til udtryk, sådan som det er sket. Jeg har lidt svært ved at forstå, at hr. Wilhelm synes, at det er noget særlig ubehageligt, at der kan opstå en diskussion og en dialog mellem to organer, der begge ressortmæssigt hører under handelsministeriet. Jeg ville tværtimod have ment, at hr. Wilhelm ville have syntes, at det var ganske spændende tegn på en fri debat i dette land.

Må jeg så sige, at hr. Wilhelms betragtninger om tidsplanen intet har med energioplysningsudvalgets nedsættelse at gøre. Energioplysningsudvalget blev nedsat for at starte op på et oplysningsarbejde, bl. a. ved at skabe det materiale, de har skabt af generel karakter, for derved at løfte energidebatten ind på et jævnsides plan med andre politiske emners oplysningsmæssige placering.

Men udvalget blev ikke skabt som og skulle ikke skabes som et mere permanent organ i et land, som har skabt en lovgivning om fritidsundervisning, som har folkehøjskoler, oplysningsforbund, aftenskoler, uddannelsesorganisationer i øvrigt, der har frit slag til at beskæftige sig med disse emner, og som da gud ske lov også gør det. Jeg vil betvivle, at hr. Wilhelm med god samvittighed kan påstå, at energidebatten er mindre kraftig i dag end debatten om andre politiske problemer; altså er den opgave, energioplysningsudvalget havde, løst.

Wilhelm (VS):

Kun én ting til sidst: handelsministeren er jo som bekendt en mester i at få vendt tingene på hovedet. Det skete også her. Det blev gjort til, at handelsministeren fandt det betryggende, at der kunne være debat og uenighed mellem to organer, selv om de begge lå under handelsministeriet, mens jeg skulle være modstander af det. Det er jo lige præcis det modsatte, denne diskussion er udtryk for. Jeg plæderer for, at energioplysningsudvalget skulle have lov at fortsætte, og handelsministeren vil ikke lade det fortsætte. Inden for den ressort skal Risø altså være enerådende.

Det, jeg spurgte om — og det kan ministeren da vælge at lade være at svare på, hvis han synes, det ligger uden for spørgsmålet, men jeg vil da gerne i hvert fald præcisere, hvad det var, så det ikke skal drejes over til noget helt andet — det var ikke om debatten mellem de to organer, det var ikke om deres faktiske uenighed på visse områder. Det var om de metoder, der blev taget i anvendelse, hvor en af bøgerne fra energioplysningsudvalget — og det ville handelsministeren vide, hvis han havde læst den seneste rapport fra energioplysningsudvalget — blev sønderlemmet af Risø, uden at man meddelte det til energioplysningsudvalget, uden at man gav det lejlighed til at svare. Denne sønderlemmende kritik gik til visse dagblade og visse politikere, og først da energioplysningsudvalget selv bad om den, fik det den, men i en helt anden variant, så det stadig væk ikke var i stand til at svare på det, man oprindeligt havde ladet sive ud. Det, jeg spurgte om, var, om ministeren synes, det var en anstændig behandling. Det var jo en meget kendt sag, som gav anled-